

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

—

Η ΠΑΡΘΕΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Σ' ΑΓΑΠΩ

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΙ ΕΝ ΑΓΓΛ'Α

ΤΟ ΧΙΛΙΟΔΡΑΧΜΟΝ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΝΙΚΗΝ

Ο ΓΙΑΝΝΟΣ ΚΑΙ Η ΔΑΦΝΗ

ΤΩΙ ΔΙΑΔΟΧΩΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΩΙ

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΜΑΛΛΙΑ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ

Η ΠΑΡΘΕΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Ὁ κοινωνιολόγος δραματικός συγγραφεὺς Ἀλέξανδρος Δουμάς, υἱὸς, ὑπεστήριξεν ἓν τῶν δραμάτων αὐτοῦ, τὸ ἀξιῶμα :

— Ἡ παρθενία εἶνε κεφάλαιον!

Καὶ ὁ μὲν Δουμάς τὸ ἀξιῶμα τοῦτο ὑπεστήριξεν ἐναντίον τῶν νεωτέρων Σειληνῶν, οἵτινες, συναντώντες κόρην ἀνυπεράσπιστον, πολλάκις ἀνήλικον κατὰ νόμον, συνηθέστατα δὲ ἀνήλικον κατὰ πραγματικότητα — διότι καὶ πρὸς τοῦτο ὁ νόμος ἠδίκησε τὴν γυναῖκα — μεταβάλλονται αὐτόχρομα εἰς ληστές, λαφυραγωγοῦντες — ἐὰν τύχη νὰ ἦνε πτωχὴ — τὸ μόνον αὐτῆς κεφάλαιον. Σειληνοὶ ἀνάνδρως, διότι ἐκμεταλλεύονται τὴν φύσει ὑπεροχὴν τοῦ ἀνδρός ἐπὶ τῆς γυναικός. Σειληνοὶ ἀκαρδοὶ, διότι πρῶτον ἀπατώσι δι' ὑποσχέσεων καὶ εἶτα ληστεύουν. Σειληνοὶ βδελυροὶ, διότι καταρπαδαίνουν τὸ εὐμορφότερον τῆς φύσεως πλάσμα — τὴν κόρην. Σειληνοὶ ἀδικοὶ, διότι εἰς τὴν βαρυτέραν τῶν καταστροφῶν δὲν ἀν-

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

τιτάσσουν οὐδὲ τὴν ελαφροτέραν τῶν ἀποζημιώσεων.

Ἄλλὰ τὸ ἀξιῶμα τοῦ Δουμά, ἡμεῖς ὑπὸ ἄλλην ἔποψιν ἐννοοῦμεν νὰ τὸ ἐξετάσωμεν.

Ἡ παρθενία δὲν εἶνε μόνον κεφάλαιον, τὸ ὅποιον ληστεύεται ὑπὸ ἄλλου, εἶνε κεφάλαιον, τὸ ὅποιον καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ καταστρέφεται. Ἀποτεινόμεθα πρὸς ὅλους τοὺς οἰκονομολόγους, καὶ τοὺς ἐρωτῶμεν :

— Ὑπάρχει τὸ κεφάλαιον αὐτὸ εἰς πεντηκοντοῦτιν κόρην ἢ ἐξηκοντοῦτιν ;

Ἡμεῖς ἀμφιβάλλομεν ἂν ὑπάρχη καὶ εἰς τεσσαρακοντοῦτιν. Ἀμφιβάλλομεν ἀκόμη ἂν ὑπάρχη καὶ εἰς τριακοντοῦτιν. Ἀπίδειξις ἢ τακτικὴ τῆς κοινωνίας. Ἄνωθεν δεδομένου τινος ὀρίου ἡλικίας παύει νὰ ὀνομάζη τὰς ἀπρηχαιωμένας παρθένους : δεσποινίδας. Τὰς καλεῖ ἀπλοῦστατα : κυρίας. Ἀναγνωρίζει, ὅτι θὰ τὰς προσέβαλλε κυρίως, ἐὰν τὰς ὀνόμαζε διὰ τοῦ τίτλου τῆς κόρης. Καὶ ὅμως εἶνε κόραι — ἄγαμοι. Ἄλλ' ἡ κοινωνία τὰς συγχέει μετὰ τῶν ἐγγάμων.

Τὸ κεφάλαιον τοῦ Δουμά δὲν διηρπάγη, ἐξήντηλθῃ ὅμως, κατεστράφη ἀφ' ἑαυτοῦ. Ἐξήντηλθῃ ὡς τὸ νερὸν ἐντὸς πορώδους αἰγινητικοῦ ἀγγείου. Τὸ πρῶτ' ἡ ὕδρις ἦτο πλήρης· οὐδεὶς ἐδρασίσθη ἐξ αὐτῆς· οὐδεὶς ἤγγυσε τὰ χεῖλη του ἐπ' αὐτῆς· οὐδεὶς οὐδὲ σταγόνα ἤντησε. Καὶ ἐν τούτοις, τὴν ἐπαύριον ἡ ὕδρις εὐρέθη κενὴ, ξηρὰ, κατὰξηρος, κεκονιαμένη. Τὸ ὕδωρ ἐξῆλθεν ὅλον διὰ τῶν πόρων. Τὸ κεφάλαιον τοῦ Δουμά δὲν διηρπάγη, ἐξήντηλθῃ ὅμως, κατεστράφη ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ἐπὶ τῆς τοιαύτης καταστροφῆς ἢ αὐτοκατατροφῆς ἢ ἀφ' ἑαυτῆς ἐξήντηλθῆσεν — ὅπως θέλετε ὀνομάσατέ την — ἐννοοῦμεν νὰ ἐφελκύσωμεν τὴν ζωηρὰν προσοχὴν τῆς κοινωνίας μας. Διαπράττεται ἀδίκημα, ὅπερ προσβάλλει τὰ συμφέροντα καὶ τὴν ὑπαρξίν τῆς κόρης, τὰ συμφέροντα καὶ τὴν ὑπαρξίν τῆς κοινωνίας, τὰ συμφέροντα καὶ τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἔθνους. Οὐδεὶς ὁ διαφιλονεικῶν, ὅτι καὶ εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν, καὶ εἰς τὴν μέσην, καὶ εἰς τὴν κατωτέραν, καθόσον ἀφορᾷ τὰς Ἀθήνας, τὰς Πάτρας, τὴν Σύρον, τὰς Καλάμας, τὴν Κέρκυραν, τὴν Ζάκυνθον, τὴν Κεφαλληνίαν, ὅλας τὰς σχετικῶς μεγάλαις πόλεις μας, αἱ κόραι ὑπανδρεύονται, αἱ πλείστα μὲν ἀρχομένης τῆς παρακμῆς των, οὐκ ὀλίγαι συντελουμένης αὐτῆς, ὀλίγισται δὲ, ὀλιγιστόταται ἀρχομένης τῆς ἀκμῆς. Ὑπανδρεύονται δηλαδὴ παρ' ἡμῖν, γυναῖκες· οὐχὶ κόραι. Ἐν μέγα κακόν. Δεύτερον δὲ

ΦΥΛΛΟΝ 35

κακόν, ὅτι αἱ ὑπάρχουσαι κατὰ νομικόν πλάσμα κόραι, εἶνε κατ' ἀπαίτησιν τῆς ἡλικίας, φυσιολογικῆν ἀπαίτησιν, γυναῖκες.

Ὁ γάμος χάνει τὰ ἄνθη τῆς λεμονέας του· καὶ ἡ θήλεια νεότης τοὺς κάλυκας τῆς ροδῆς τῆς.

Ἡ φράσις αὕτη δὲν πρέπει νὰ λογισθῆ ὡς ἔκφρασις ποιητικῆ, ὡς φυσικῆς, περιέχουσα ἀέρα, ἔστω καὶ αὐραν, ἐπειδὴ περὶ ποιήσεως ὁ λόγος. Εἶνε ἀξίωμα πεζότατον, σχεδὸν μαθηματικόν, λογιστικόν ἀξίωμα, ἐπιδεικτικὸν ἐξαργυρώσεως εἰς μετρητὸν κοινωνικὸν νόμισμα.

Ὅταν ἡ νόμφη παρουσιάζεται πρὸ τοῦ βωμοῦ, ἐστεμμένη τὰ τεχνητὰ, τὰ πάνινα τῆς λεμονέας ἄνθη, ὁ γάμος ἐκεῖνος θὰ ἐξακολουθῆ πάντοτε νὰ ἔχη αὐτὰ τὰ ἴδια ἄνθη ἰσόβιον αὐτοῦ σύμβολον. Ἡ ἔνωσις καθίσταται τεχνητὴ καὶ αὐτὴ ὡς κόλλα δὲ τῆς ἐνώσεως αὐτῆς χρησιμεύει μόνη ἡ προῖξ. Μὴ λαμβάνετε διόλου ὑπ' ὄψει — ἐν ἣ περιπτώσει ὑπελείφθησαν εἰς τὴν νόμφην λείψανα κάλλους καὶ εἰς τὸν νυμφίον λείψανα ρώμης — τὸν πόθον καὶ τὸν ἕμερον τῶν πρώτων ἡμερῶν αὐτοὶ σβύνουν ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθήμερου, ἐντὸς τοῦ πρώτου μηνός. Καὶ ἔπειτα; Ἀνοίγει τὸ ἐμπορικὸν μεταξὺ εἰσίνου καὶ ἐκείνης. Σύντροφοι εἰς τὰ κέρδη καὶ τὰς ζημίας. Καὶ ἐπειδὴ αἱ ζημίαι καλύπτουν τὰ κέρδη, ἀναπετάννυται ἡ αὐλαία τῆς μουρμούρας, τῶν δυσαρρεσκειῶν, τῶν ἀπεχθειῶν, τῶν ἀσυμφωνιῶν, τῶν ρήξεων, καὶ ὦ! καὶ ὦ! καὶ ὦ! τοῦ κόρου, ἤτοι τοῦ θανάτου τοῦ γάμου, τοῦ θανάτου τῆς ἐνώσεως. Ὁ γάμος; Ἐπέταξεν! Ἐμεινε μόνη ἡ σφαῖρα τοῦ καταδίκου εἰς τοὺς πόδας τῶν νυμφίων. Ὁ σύζυγος διὰ τὴν γυναῖκα; Ἀλυσις, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ σύρῃ ἕως θτου ζῆ. Ἡ σύζυγος διὰ τὸν ἄνδρα; Μπάλλα κατέρχου, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν προσέδεσαν, χωρὶς νὰ περάσῃ ἀπὸ κανὲν κακουργιοδικεῖον. Ἐπέρασε μόνον ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ γάμου. Ἡ δὲ ἔνωσις; Ἀπλούστατα, ἔγινε χωρισμός. Καὶ τί χωρισμός; Χωρισμός ἐν τῇ ἐνώσει. Πρὸς ἀνατολάς ὁ μὲν πρὸς δυσμὰς ἡ δέ. Ὁ σύζυγος ζεθυμαίνει εἰς τὸ καφενεῖον ἢ τὴν λέσχην. Ἡ σύζυγος ἐν τῷ χορῷ ἢ τῇ ἀπογευματιανῇ. Αἱ δύο ψυχαὶ εἰς σάρκα μίαν ἢ αἱ δύο σάρκες εἰς ψυχὴν μίαν ἔγιναν δύο ἐχθροὶ ἀμείλικτοι. Μεγαλεῖτερος ἐχθρὸς ἀπὸ τὴν γυναῖκά του δὲν ὑπάρχει διὰ τὸν σύζυγον. Τρέχει ὡς μανιώδης εἰς τὴν ἀγορὰν, εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὰ καφενεῖα, νὰ εὕρῃ ἀτμοσφαιραν ἔρωτος, ἔλθεινδὸς ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς ἔχθρας. Ρίπτεται ἡ σύζυγος εἰς τὰς ἀγκάλας φίλης — ἐὰν εἶνε πάντοτε φίλη — καὶ ἀνταλλάσσει σπασμωδικὰ φιλήματα, ἀνακουριζομένη οὕτω δι' ἀντιδράσεως ἐκ τῆς ἀφορήτου, τῆς πολεμικῆς, τῆς μπαρουτοκαμμένης ἀτμοσφαιρας τῆς οἰκιακῆς τῆς ἐστίας.

Εἶνε γάμοι αὐτοὶ; Ἡ εἶνε κεκηρυγμένοι ἐμπύλιοι πόλεμοι; Οὐχὶ πλέον πύργου πρὸς πύργον, οἴκου πρὸς οἶκον, ἀλλὰ δωματίου πρὸς δωματίον, κλίνης πρὸς κλίνην, συζύγου πρὸς σύζυγον, πατρὸς πρὸς μητέρα. Τί γίνεται δ' ἐν μέσῳ τῶν πολεμικῶν αὐτῶν

φλογῶν ἢ μικρὰ κοινωνία, ἢ οἰκογένεια; Στάχτη! Τίποτε ἄλλο.

Γάμοι, οἵτινες ἀρχὴν ἔχουσι τὸ συμφέρον, αὐτὸ ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχωσι καὶ ὡς βάσιν. Πλειοτέραν ἴσως εἶχον κοινότητα συμφερόντων οἱ δύο νυμφεῖοι πρὶν γνωρισθῶν, ἢ ἀφοῦ ἐγνωρίσθησαν, ἢ ἀφοῦ ἐνυμφεύθησαν. Ἦσαν τοὐλάχιστον ἄνθρωποι καὶ οἱ δύο τοὺς ἦσαν τὸ αὐτὸ συμφέρον τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐνυμφεύθησαν, καὶ τὸ κοινὸν αὐτὸ συμφέρον ἐμνηδενίσθη. Ὁ ἄνθρωπος διὰ τὴν γυναῖκα μεταβλήθη εἰς λύκον, ἢ γυνὴ διὰ τὸν ἄνδρα εἰς τίγριν. Ὅταν τὰ πράγματα δὲν λάθωσι τοιαύτην τραγικὴν μορφήν, ὁ εἰς ἔρωτος τότε μεταβάλλεται εἰς γάτον· ὁ ἄλλος εἰς σκύλον· σκυλὶ δὲ καὶ γάτα δὲν ἠμονοιάζουσι!

Τὰ δὲ ἀποτελέσματα; Πρώτιστον: ἡ δυστυχία τῶν συζύγων: δυστυχία φοβερά, ἀνυπολόγιστος, ἀτελεύτητος, καθημερινή. Τί εἶνε ὁ γάμος; Ὁ λιμὴν τοῦ βίου· τὸ τέλος — ὁ σκοπὸς — τοῦ βίου. Ὅταν ὁ λιμὴν αὐτὸς ἕμως ὁμοιάζῃ τὸν λιμὴν τῆς Ἰθάκης, ὅπου ἐκεῖ ἀκριβῶς κλυδωνίζεται τὸ πλοῖον καὶ οἱ ἐπιβάται προσβάλλονται ἀπὸ τὸ κορύμμα τοῦ θαλασσίου νοσήματος, εἶνε βίος αὐτὸς, εἶνε λιμὴν αὐτὸς; Πολλαπλασιάσατε τοὺς γάμους, τὰ συνοικέτια, τοὺς συζύγους, ἐπὶ ὀλοκλήρη στρώματα, ἐπὶ ὀλοκλήρους τῆξεις, τί ἔχετε ὡς γινόμενον; Τὴν δυστυχίαν ὀλοκλήρου τῆς κοινωνίας. Δεύτερον ἀποτέλεσμα: ἡ ἀραιότης τῶν γεννήσεων. Σπανίως συνοικέτια δυστυχοῦντα, διγυνοῦντα εἶνε γόνιμα εἰς εὐτεχνίαν. Τρίτον ἀποτέλεσμα: ἡ ὀργανικὴ ἐπίστα βλάβη τῶν νεογόνων ἢ ὑγεία τῶν τέκνων παρακολουθεῖ τὴν ἀγάπην τῶν γονέων καὶ τὴν ἀπάλην. Καὶ τελευταῖον: ἡ διαφθορὰ τῶν τέκνων, ἢ διαφθορὰ ὅλης τῆς οἰκογενείας. Εἰς τὸ φρικτὸν θέμα ἐριζόντων γονέων αἱ ἀπαλαὶ ψυχαὶ δὲν ἀντέχουσι: ἢ συντρίβονται ἢ μολύνονται.

Καὶ αὐταὶ μὲν αἱ συνέπειαι τοῦ πρώτου μέρους τοῦ κοινωνιολογικοῦ ἡμῶν ἀξιώματος. Αἱ δὲ τοῦ δευτέρου;

Ὅταν δηλαδὴ μαραινθῶν οἱ κάλυκας τῆς θήλειας νεότητος; Ὅταν κατὰ στενοτάτην φυσιολογικὴν ἢ μᾶλλον σωματολογικὴν ἔννοιαν ὑπάρχωσι κόραι, ὑπὸ ἠθικὴν δὲ, πνευματικὴν, ποιητικὴν καὶ αἰσθητικὴν ἔννοιαν μίαν κοινωνίαν ἀντὶ κορῶν ἔχη γυναῖκας; Ἡ γυνὴ παρ' ἡμῶν ἀρχεται ἀπὸ τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ εἰτος. Ἀλλὰ οἱ γάμοι συνήθως γίνονται μετὰ τὸ εἰκοστὸν. Ἔως τότε: Διὰ νὰ ἀσφραγθῇ τις ἀγνὸν παρθένου ἄρωμα, πρέπει νὰ σκίψῃ ἐπὶ τὸ ἀγνὸν μέτωπον δεκατετραετιδος, τὸ πολὺ δεκαεξαετιδος κήρης. Προσωτέρω; Συγκρούεται πρὸς τὸν βαρὺν τῆς γυναικὸς μόσχον. Γυνὴ μὴ γυνή. Ἴδου ἡ τραγικὴ τῆς καταστάσεως μορφή. Ὅλαι αἱ δυνάμεις τῆς ἀνοίξεως λανθάνουσαι· ἀλλὰ μία σιδηρὰ χεῖρ — ἢ τοῦ κοινωνικοῦ ἐγωῖσμοῦ, ἢ τῆς κοινωνικῆς βλακείας, ἢ τῆς κοινωνικῆς τυραννίας — πιέζουσα τὸν κάλυκα καὶ ἐμποδίζουσα αὐτὸν ν' ἀναπτέσῃ τὰ πέταλά τ. υ.

Και ξεφαιίνεται και φθίνει το ρόδον εντός άσχήμου πεπιεσμένου κάλικος!

Τά αποτελέσματα; Σύγχυσις τών δριών μεταξύ κόρης και γυναίκης. Σύγχυσις τών κατατάσεων. Σύγχυσις τών ήθών. Σύγχυσις τών έξεων. Αί μεγάλοι δεσποινίδες χάνουν τούς άδάμαντας τής παρθενικής των δρέσου. Και κοντά εις αυτές τούς χάνουν και αί μικραί. Κουλουδάχατα, εντός τών όποιών οί κείρακες μαφρώνονται εις petits—crevés, οί νεανιαί εις γεροντοπαλληκάρια, οί άνδρες εις γεροντας, οί γεροντες εις νήπια!

Η μεγάλη κοινωνική δύναμις—ό άληθινός έρωας, ψυχρολογικός έρωας, πόν όποιον γεννά ή καρδιά και στεφανώνει ή ποιησις, ό έρωας τόν όπετον τρέφει τό αισθημα, κ' ενδυναμώνει ή ιδέα, — παραμερίζεται, σκουπίζεται, ως σκουπίζονται αί ακαθαρσίαι τών θεάμων. Τόν αντικαθιστά δέ ή μυσταρά έργολαβία, ή κήλιδούσα τήν γυναίκα, ή εξευτελιζούσα τόν άνδρα. Δι' αυτόν—μία προίκα, έστω και αν ή προσφέρουσα εινε κερκαλάζα! Δι' εκείνον — ένας άνδρας, και εις εινε και από ξύλο! Και δια τούς δύο: εις γίνη ό γάμος και κατόπιν τά βρίσκουμε!

Τό δέ κεφάλαιον του Δουμά, του έποίου τήν άπληθή φύσιν θέλομεν αναπτύξει εν προσεχει άρθρω, τί γίνεται εν τούτω τώ μεταξύ; Άνηρ και γυνή σπεύδουν νά φέρουν τήν υδρίαν εις τά φλέγοντα χείλη των, και τήν εύρίσκουν κενή και τήν εύρίσκουν στεγνήν.

Φιλοπρέπδος

Σ' ΑΓΑΠΩ

(ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ)

(Συνέχεια)

Και ό Τουρζής παρετήρησε τήν τυφήν μετά τινος έκπλήξεως, στενοχωρηθείς ίσως εκ τής οξύτητος τής διανοίας τής κόρης. Άλλά δέν ήδύνατο νά έννοήση τί συνέβαινε εν τή ψυχή αυτής.

Έξηκολούθησε :

— Θα τή τό όμολογήσητε, Μαγδαληνή; Είμαι άνήσυχος... δέν ήξεύρω εάν ή κυρία Μοντβριάν με αγαπά...

- Βεβαίως θα τή τό είπω, κύριε Τουρζή.
- Σας ήμιλεί περί έμού;
- Ποτέ... άφ' ότου άνεχώρησεν ό σύζυγός της.
- Και πρότερον;
- Ένιοτε.
- Τι σας έλεγεν;

Η Μαγδαληνή έστέναξε και έκλινε τήν κεφαλήν αυτής. Τά έρυθρά χείλη αυτής είχαν άπολείσει τήν έρωτύλην χροιάν των. Ήσαν ξηρά.

— Άπήντα εις τας έρωτήσεις τας όποιας τή απήυθονον.

— Τι τή ήρωτάτε;

— Όποιαν όψιν έχετε... εάν είσθε νέος, ήλικιωμένος, ωραίος... Τήν περιβολήν σας, τό πρόσωπόν σας, τό χρώμα τής γενειάδος και τής κόμης σας...

— Παρατηρήσατε καμμίον συγκίνησιν εις τήν φωνήν της, όταν συνωμίλει τοιουτοτρόπως μεθ' ύμών;

— Όχι, τρυφερότητα μόνον.

— Α! Μαγδαληνή, ό έρωας εινε αισθημα λίαν γλυκό, τό όποιον ταρασσει τόν άνθρωπον βαθέως. Σας ήμιλώ γλώσσαν τήν όποιαν δέν έννοείτε, και εν τούτοις, είμαι βέβαιος, ότι ή άγγινοιά σας εινε άνωτέρα τής ήλικίας σας. Πράγματα άπαρατήρητα υπό τών άλλων, θα εισδύσιν εις τήν διάνοιαν ύμών. Πιστεύετε, ότι ή Γενεδιέδη με αγαπά με έρωτα;

— Δέν ήξεύρω νά διακρίνω τήν διαφοράν... είπεν ή νεάνις λίαν συγκεκινημένη.

— Σύγγνωτέ μοι, Μαγδαληνή, εάν σας άπευθίνω τας ποιούτας έρωτήσεις! Κέκτηνται τόσον ένδιαφέρον δι' έμέ!... Δέν τολμώ νά τας άπευθίνω εις τήν κυρίαν δέ Μοντβριάν. Ένόμιζον, ότι έχετε άποκτήσει πλήρη οικειότητα πρός τήν μητέρα σας, εάν ουχι διά τών έκμυστηρέσεων αυτής τής ίδιας, τουλάχιστον εκ των μυστικών της, τά όποια θα έμαντεύσαυτε.

— Πολλά μοι ζητείτε, κύριε δέ Τουρζή. Έν τούτοις...

— Διστάζετε, Μαγδαληνή; είπε σφίγγων έλαφρώς τήν χείρα της.

— Μοι φαίνεται, ότι ή μήτηρ μου άσχολεύεται περί ύμών. Πολύ συχνά, κατ' αρχάς, τό όνομά σας επανήρχετο εις τά χείλη της. Εις έμέ πρό πάντων ήγάπα νά τό λέγη... επειδή έγώ τή ώμίλουں περί ύμών... συχνότερον πάντων. Τούναντίον, άφ' ότου εύρισκόμεθα εις Κλερμαρέ, έκάστην φοράν καθ' ήν τή ήρώτιστα εάν τή έγράψατε, δέν μοι απήντησε... και πάραυτα ήλλαξε τό θέμα τής διμιλίας.

— Βλέπετε εκ τούτου, ότι με αγαπά;

— Τό άγνοώ, κύριε Τουρζή, είπεν ή τυφή, αλλά γνωρίζω μόνον, ότι καθ' ήν ήμέραν επανήλθετο εξ άπροόπτου, ύπέστη βιαίαν συγκίνησιν. Αναμφιβόλως, κατέχετε μέγα μέρος εν τώ βίω της... Άλλ' ό έρωας... δέν έπρεπε νά καθέξη τόν βίον της όλόκληρον;

— Μάλιστα, Μαγδαληνή, ό έρωας δέν ύποφέρει άντιζηλίαν.

— Τότε, κύριε Τουρζή, έχετε ένα άντίζηλον.

— Ποιον; Πόθεν τό συμπεραίνετε;

— Πώς νά σας τό είπω; Πώς νά εξηγήσω ό,τι μαντεύω, νά εκφράσω ό,τι αισθάνομαι; Η μήτηρ μου εξήκολουθει ούσα μελαγχολική. Μένει επί θρας σιωπηλή; άκούω, ότι συγκρατεί στεναγμούς. Δις, άσπαζομένη αυτήν, ήσθάνθην δάκρυα καταρρέοντα επί τών παρειών της... Φοβουμένη μη με άνησυχήση ήρξατο νά γελά, άλλ' ήτο πλέον άργά. Δέν είπον τίποτε, αλλά είχαν αισθανθή τά δάκρυά της εις τά χείλη μου...

— Κλάσει!!

— Όχι πάντοτε. Έπίοτε ό x. Τρέμα κατορθώ νά τήν φαιδύνη.